

BIBLIOTEKA

E

8SH-1

B.21.

SHTETIT

GJIROKASTËR

Adelina Balashi

Përzgjedhje

poezi

81H-1

1321.

Behaktore
AMCHT THOMA

*Adelina
Balashi*

PËRGJIGJE

poezi

SHTËPIA BOTUESE
«NAIM FRASHËRI»

KJO DITË

Nuk e di ç'kish më të bukur kjo ditë,
a thua më e qeshur pranvera zbriste?
— I mblodhëm për ty, mësuese, — më flisnin
më të bukurit në botë, sytë e fëmijëve.

— Pa ejani këtu, ja, këtu, pranë meje,
kaçurrelat e bukur e të butë t'ju puth,
t'ju numëroj gishtat në mbledhje e zbritje,
bashkë me pranverën në jetë t'ju fut.

Dhe një nga një të shkelni
me këmbëzat e vogla,
hapnxitimthi të hyni në zemrën time
e unë krahët pash më pash t'i hap, sa dielli,
të brishtat ëndrra t'jua nis në fluturime.

KONCERTI I FËMIJËVE

Hapini dritaret, dyert,
 sallat, sheshet,
le të dëgjojnë të gjithë koncertin e fëmijëve!
Në sytë e tyre pranvera
 i shkundi të gjitha:
 lulet, fladën, diellin, agimet,
mëngjesin e nesërm të të gjitha stinëve!
O duar të vogla, të buta,
që zemrat tuaja në tinguj vini,
ç'udhë të reja do të çelni nesër?
Ç'pallate do të ngrini?
Unë e di, në këngën tuaj, të bukur
jetë merr socializmi.

IRAZET E SHKOLLËVE TË KOSOVËS

baballarët fidanë rritin me duart e dashura,
vetveten ripërtërin njerëzimi.

Hapini dritarët, dyert,
sallat, sheshet

dhe dëgjoni të gjithë koncertin e fëmijëve...

DUKE PRITUR NJË LETËR

Gjethët e vjeshtës që fëshfërinin,
që shkisinin dritares e binin ngadalë
nga padurimi i pritjes dhe i pritjes prapë
me letrën tënde të padërguar më ngjanë.

Tani shirat-litarë lagin udhë e brigje,
drurët e zhveshur nga erërat mërdhijnë
po njerëzit prapë merren vesh me njëri-tjetrin,
dërgojnë letra dhe përgjigjet vijnë.

Megjithatë letra jote s'erdhi!

Pati frikë të vijë,
pati frikë të ngjitet në fshatin tim
të lartë

tani që vjeshta shkund gjethet
e copëra vetëtimash skuqin në qafë.

W E L L E W

Dhe unë duke harruar letrën tënde
pranë dritares ulem, pranë dritares rri,
dhe i shoh gjethet që bien
dhe e lë pritjen të laget në shi.

Se marr qindra përgjigje nga zarfi i jetës
ku janë mbledhur të gjitha fjalët,
të gjitha dashuritë,
më mbush me jetë përhëndetja e nxënësve
që më urojnë mëngjesin e mirë çdo ditë.

Shpë 80 mijësh...
...
...
...

P E I Z A Z H

Fëmijët në anë si zogj të
prapa ugarit rendin me gaz,
fillad' i pranverës u lot nëpër faqe
shami e lidhur u rri në qafë.

Ja, qetë ndaluan të mesit i arës
dielli shtrirë u rri në kurriz,
djersa nën shpatull u bie ngadalë
pikëz e artë derdhet mbi plis.

Ndalon edhe bujku, shkon dorën në qafë
ulet një sy gazetës t'i hedhë,
toka si nusezë e begatë
mbarsjen nga dor' e tij pret.

SHprehje e shprehjeve

Rendin vajzat aty këtu krahëflutra,
pikë djerse pëllëmbë për pëllëmbë,
ç'mbolli dorë e tyre në fusha,
një gëzim sa deti, një pranverë të tërë.

Shprehje

Shprehje e shprehjeve

Shprehje e shprehjeve

Shprehje e shprehjeve

Shprehje e shprehjeve

Shprehje e shprehjeve

Shprehje e shprehjeve

Shprehje e shprehjeve

NJË GRUSHT ARRA

Nxënësit e mi

më sollën arra një ditë

dhe mbi tryezë m'i lëshuan ngadalë,
pastaj ulën kokat sikur s'e kishin

mendjen,

që mua zor mos më vinte për t'i marrë.

Me siguri, mendova,

ua kanë dhënë nënat e mira

që t'i hanë kur të bjerë zilja për pushim

e ata prej racioneve të tyre

kishin hequr nga një kokërr

që të nxirrnin dhe racionin tim.

SHËNIMET PËR TË PËRITURIN

Dhe zor më erdhi, vërtet, për t'i marrë
e supet m'u drodhën nga kujdesi i tyre,
nga kjo dashuri e brishtë, fëmijësh,
që fshehtas më ndiqte me çipat e syve.

Shënime të mëdha të këmbës së
dritës së mëdha të këmbës së
dritës së mëdha të këmbës së
dritës së mëdha të këmbës së

MINATORËT E TURNIT TË TRETË

Ata ecin pa zhurmë, ata ecin pa bujë
në rrugën ku hëna faden mbështet,
mes rrudhave dikuft galeria i zgjohet —
stacioni i pafe i ditës që vjen.

Dhe atje thellë zemra e malit
e ndien si zbutet nga djersa e tyre,
mes llambave rend elektrovozi
si mes yjeve...

NETËVE TË VERËS

Ku e gjetët këtë hënë të bukur
që hapësirës pash më pash i bie?
Këtë fërgëllim të ëmbël të fushave
me kallëza gruri si epilog dashurie?

Të rend dua e këngës t'ia them
me simfoninë e zhurmshme të kombajnave,
të pres vesën e mëngjezit siç pret fusha
shamitë e rëzuara të vajzave.

qëllim të bëjë të shprehë të gjitha
qëllimet qëllimet të mëdha të
qëllimet të mëdha të mëdha të
qëllimet të mëdha të mëdha të
qëllimet të mëdha të mëdha të

ÇAPI YNË

Nga etërit s'trashëguam
thjesht grupin e gjakut,
daljen e mollëzave,
kaltersinë e syve.

Vëre dorën tek zemra
dhe ke për të ndier
rrahjen e pulsit të tyre.
Hidhi sytë së nesërmes:

Të njëjtat gjurmë, të njëjtat goditje,
të njëjtin ritëm, të njëjtën dashuri,
të njëjtat lule, male, stinë, këngë,
të njëjtin puls:

jemi zemra jote, Shqipëri!

LIRI GEROS...

Unë sytë e bukur si deti

s't'i kam parë,

as gërshetin e shpleksur,

as ballin e ndritur si hëna.

Veç

i besoj zemrës së nënës që të lindi,

i besoj isos së popullit te kënga.

PARA BUSTIT TË SHOTE GALICËS

Mbi supet e tua të ngritura
shqiponja
vjen të ulet e seç të thotë ca fjalë,
por ti, moj Shote, rri aty e bronztë
me një shqetësim të patretur në ballë...

Dhe sytë tutje-tëhu venë e vijnë,
dhe sytë

mallin nderin nëpër bjeshkë

— O ti, Gjalicë! E bukura Gjalicë,

e thinjura Gjalicë,
zemërmadhja Gjalicë!

Mos ma harro këngën.
në t'u dashtë krisma ndonjëherë,

mos ma harro pushkën
në t'u dashtë krisma ndonjëherë,
mos ma harro zemrën
në t'u dashtë gjaku ndonjëherë,
mos ma harro ëndrrën
në m'u mbyllshin sytë ndonjëherë!

Dhe sytë tutje-tëhu venë e vijnë...

Mbi supet e saj të ngritura

shqiponja

vjen i ulet e seç i thotë ca fjalë,
ca fjalë klithma, të ashpra, të çuditshme,
ca fjalë në gjuhën e shqipeve...

Kukës, 1979

NJË MËNGJËS TEK MIGJENI

Zgjohu, poet!

Të paktën këtë mëngjes të bukur

zgjohu

dhe vogëlushëve të mi^h mos ua prish!

Merr pakëz nga gëzimi i tyre

vëre në buzë

dhe çelu,

merr pakëz nga dashuria e tyre

vëre tek sytë

dhe qeshu,

merr pakëz nga shëndeti i tyre

vëre në zemër

dhe ngrehu...

Ngrehu, poet!

Nxënësit e mi kanë sjellë

lule kaq të bukura

dhe lehtas të fshijnë supet
e lagura me vesë prilli,
sytë e tyre seriozë bëhen çuditërisht:
«Kafshatë që s'kapërdihet
asht' or vlla mjerimi!»

Oh, po ata s'arrijnë ta kuptojnë
tragjedinë e vërtetë të mjerimit të madh,
për shkak të tij po vdiste vetë poeti
me zemrën shqyer nga vargu në varg.

Për shkak të tij
anemike ishin ditët,
anemikë njerëzit, mëngjeset shterpë,
mbështillej jeta në një kokërr misri,
çmbështillej vdekja, jeta legjendë!

Oh, po ata prapë
s'arrijnë ta kuptojnë
dhe deri në fund s'mund t'ia ndiejnë
kafshimin e vërtetë.
Zgjohu, poet, të lutem,
çaje zemrën dhe folu vetë!

Zgjohu, poet,
merr pakëz nga gëzimi i tyre
vëre në buzë
dhe çelu,
merr pakëz nga dashuria e tyre
vëre tek sytë
dhe qeshu,
merr pakëz nga rinia e tyre
vëre në zemër
dhe ngrehu...

BLIRËT NË MBRËMJE

Ndanë bulevardeve blirët rrinë
me kurora të bukura si flokë vajze,
era e mbrëmjes si dialog i çuditshëm
u shkund luleverdhat trotuareve.

Asgjë më shumë s'do të kërkonin prej tyre
ata që sonte bëjnë dashuri të ndershme
veç puhizës erëmirë nën fletë
dhe zgjatjes indiferente të degëve.

Ndanë bulevardeve blirët rrinë
mbështetur pas ëndrrave
dhe dashurive të nesërme...

NA ISHTE NJË DHE...

Do ndalojë treni në stacionin e fundit
dhe ti do më presësh i lagur në shi,
çadra rënduar nga uji do shfryjë:
— Na ishte një dhe u bënë dy!

Dhe supet s'do na i mbrojë nga inati,
le të lëgen, do thotë, — kështu e kanë kokën!
Sa mirë që s'ia marrim vesh gjuhën,
që s'ndiejmë shiun, të ftohtët.

TË KISHA THËNË...

Të kisha thënë se do të të marr në telefon
kur ora të bjerë dymbëdhjetë,
të të uroj për të dashurit, njerëzit,
e ne të dyve bashkim të shpejtë.

Të kisha thënë se do të ngre një dolli për ty
(jo me zë të lartë, natyrisht),
të kisha thënë eja këtu lart, të presim,
me borë dhe cicërima fëmijësh.

Të kisha thënë... dhe ti erdhe,
si urimi më i bukur këtë mbrëmje,
jashtë dëborë mbi maja pishash
me suferinë ngrinte dollinë tënde.

MALL...

Autobusi, duke lënë prapa
vrapin e erës
ecte me dyzet kilometra në orë
ndërsa në fytyrat tona reflektoheshin pemët,
na i bënin me dorë.

Dhe pa e marrë vesh as vetë se si
vjeshta me fytyrën e nënës
m'u ngatërrua
dhe më ngjanë gjethet e zverdhura tek binin
me lotët e herës së shkuar.

Atëherë malet m'u bënë shkallë
dhe krahët e zogjve parmakë m'u bënë
dhe ashtu duke rendur si në
një ëndërr të bukur
trokita në shqetësimin tënd, moj nënë.

U GËNJEKËRKE LEHTË

Për të të thënë: «Të dua!»
s'mjaftojnë veç sytë e bukur, moj vajzë.

Për të të thënë: «Të dua!»
duhet ndier thellë
dhe çiltërsisht duhet ndier,
siç ndiejmë rrahjen e gjakut në damarë
dhe zgjerimin e frymëmarrjes në pranverë.

Duhet një botë e tërë e ngrohtë,

e mirë

që tek tjetra të hyjë lirshëm
dhe lirshëm të ndihet
njëzimi i të dyjave,
pa lustrimin e vetes,

pa sforcimin e tjetrit,
pa ndotjen e llogarive.

Ndaj ti, që e pret dashurinë
nga sytë blu nënvizuar me bojë
ja ku të them: u gënjekërke lehtë.
Për hir tënd, dashuria
veten s'mund ta ndryshojë!

KUR VJEN PRANVERA

Dhe në i mbyllsh ti
dyer e dritare
pranvera rrugën e gjen përsëri
dhe bëhet erë, dhe bëhet ajër
dhe pa të pyetur vjen tek ti.
— Ngrehu, të thotë, eja,
eja të dalim në fushat e lara nga vesa,
të dëgjojmë zhurmë traktorësh e përshëndetje
njerëzish,
të ndiesh vlagën e tokës që kthëhet përmbys;
dhe thith farë në gjoksin e gjerë
të ndiesh dridhjen e zogut që puth filladin
me krahe
e bashkë me të të ngrihesh në fluturimin e parë.

Eja! Eja dhe shih shpërthimin e sythit
të gjelbër
që sjell frytin në jetë si dashuria njerëzit,
dëgjo buçimën e ujërave në lumë
dhe këngën e re të zogut në brigje,
shushurimën e pyllit të sapozgjuar
që bren erërat me dhëmbë
e shkund krahët në ahishte.
Eja dhe ndalu diku,
pusho e prapë ecë, vrapo pa u ndalur një herë,
dy herë, një mijë herë,
ulu e qeshu mes gëzimit të njerëzve,
hyr në zemrat e tyre
dhe bëhu vetë pranverë!

Dhe në harrofsh ti mbyllur dyer e dritare
pranvera rrugën e gjen përsëri,
dhe bëhet gaz, dhe bëhet jetë,
dhe vjen të ulet ty në sy.

KA CA FJALË TË TILLA

Ka ca fjalë të rënda,
ca fjalë gjemba,
që mbijnë rrugës pa na pyetur
ty dhe mua,
që vërtiten si gjethe të zverdhura
nga era e mendimeve të liga,
ca fjalë shtriga,
që zënë e sillen si hije
në mendimet e dashura të prindërve,
ka ca fjalë të tilla...

Po ti mos u dridh prej tyre,
i dashur,
mos rri prej tyre netëve pa gjumë!
Ja, merr buzëqeshjet e qindra njerëzve të mirë
dhe hidhi drejt meje si urë!

VAJZË E FUSHËS, LULE E FUSHËS

(Motiv popullor)

Pikoi vesa e mëngjesit
zgjati dielli syn' e zjarrtë,
nëpër fushë ç'ta ndjeva hapin,
vashëzo, sheqer e mjaltë.

Bëj të them një fjalë te veshi,
po ti ikën, bëhesh erë,
rend e qesh si lule fushe,
thuamë ç'dorë, të ka mbjellë?

Do të vij si fillad i majit
do të gjej, moj lule fushe,
në më iksh do të të vij prapa,
në qëndroftsh do të të marr nuse.

MËSHTEKNA E BARDHË

Ç'e mirë të solli këtej, moj e bukur,
e vetme në pyll, pranë lisit të lartë,
mështeknëz e brishtë me gjethet që dridhen,
nusezë moj, me rrobe të bardhë!

Pa vjen rojtari i pyllit me natë
dhe trastën me bukë e var në një degë,
dhe bën çudi me ca gjurmë të freskëta
dhe të shikon me dyshim, moj mështeknë.

Po ti krahët shkund e gjethet përplas
dhe kokën mbështet pas lisit të lartë...

Ç'i kujtove rojtarit vajzën e vetme,
nusezë moj, me rrobe të bardhë.

PEIZAZHE SHTATORI

Një ditë shi,

dy ditë shi...

Shiu tri ditë me radhë

nuk pushoi

dhe diku në qytet

lagte patjetër bulevardet,

trotuaret,

flokët e bukur të vajzave

që qeshnin

e përplasnin sandalet...

Një ditë shi,

dy ditë shi...

Shiu tri ditë rrodhi

me shtëmba...

Unë nëpër baltë nxitoja
drejt shkollës
për të futur kalamajtë brenda.

Një ditë shi,
dy ditë shi...
Mbi tryezë se nga u gjendën
ca mollë të ëmbla.

KOSOVË...

Male të ngritura
si koka njerëzish
që shtyjnë mjegullat me supe,
koka njerëzish
të ngritura si male
në shtegtime refrenesh epike!
Kosovë,
vend malesh dhe njerëzish
me dashuri të pafundme...

TE SHTËPIA E VJETËR

Shtëpi e vjetër me dyer të rëna,
ç'më shikon e trembur, moj e shkretë,
unë s'jam as shi, as erë e tramundanë
që ngre çatinë përpjetë.

Erdha të rri pak këtu tek pragu
që fëmijninë lehtas ma përcolli,
të çmallem me qershinë krahërrëzuar
të rend e të loz zbathur tek oborri

Të shoh të kthehen dallëndyshet varg
tek çerdh' e vogël mbi dritaren time,
të pres të qeshë pas avllisë hëna
dhe xixëllonja të kap në fluturime.

Të ndiej hapin e gjyshes nëpër shkallë
dhe zën' e ëmbël lehtë si gurgullimë;
— Më paske ardhur, bijo, të më shohësh?
— Pa shih, pa shih! Ma mbushe gjithë shtëpinë!

Po tra i kalbur që rrëshqet e bie
i ashpër më troket, më zgjon.
Qershi e plakur krahët shkund me dhimbje
e trembur dallëndyshja fluturon.

Shtëpi e vjetër, mos u mërzit me mua;
me deformimin e dyerve, penxherëve,
kjo s'është veçse dëshmi e rrojtjes
dhe e shërbimit deri në fund
ndaj njerëzve.

J E T Ë

Në zemrat tuaja të buta
rrugët lanë gërvishtjen e potkonjve
dhe erën dehëse të temjanit...

Në zemrat tuaja trokitjet
copa-copa ju thyenin
shikimin e parë të djalit.

Në zemrat tuaja
pak vend kish për zemrat,
pak për sytë, për buzët,
pak për ëndrrat dhe asgjë për të dielat.
Dhe një mëngjes pagdhirë
ju nisnin në udhën e ndarjes...
(Një rrugë dhe një heshtje
ju bënte nëna aq papritur).

Ja, rruga e gjyshes hipur mbi një kalë,
mbi një kalë të bardhë,
rrug' e nënës shkelte mes orizit
dy gisht mjaltë në ballë...
«... Dy gisht mjaltë në ballë,
dy gisht mjaltë në buzë,
na bëfsh një djalë me emër,
të mos i shuhet nami kurrë...»

Por ja!

Erdha unë me zërin e dridhur
me sytë e qeshur, me belbëzimet e para,
fëmijnia ime te fustani me pika,
duart e gjyshes te faqet e mardhura.

Dhe ëndrrat tuaja i ngrita në këmbë,
e lartësive ngjitem e lehtë,
dasma ime me një tufë mimozash
më e thjeshta, më e bukura jetë!

VINTE NJË MANDATË

«Kthehu, kurbetçi i nënës, kthehu,
se kam mall e s'më tret dheu»,

Koha rridhte e merrte me vete
dhimbjen e nënave,
motrat shpejt i thinjte,
eshtrat tuaja s'di se ku
nëpër botë i shpërndante
me kujë...
Dhe zëri i të dashurve ju vinte
i largët,
i shurdhët, i mekët,
me një belbëzim fëmije në mes:
«U bëra me vajzë, u bëra me djalë
Oi... oi i...»

Ngriheshin ato

me shpirtin ndër dhëmbë
bijve vinin t'u jepnin uratë...
Pas dritareve buzët mbeteshin të ftohta,
pas mëngjesit vinte një mandatë.

Dhe ngjethej toka nga malli e loti,
në gji të vajzës vëshkej borziloku...
Por prapë nënat

mbi dhembjet u ngritën
dhe lotët i mbyllën thellë në zemër,
se të vegjlit luanin me gëzhoja fishekësh,
se u duhej t'i rritnin

për një kohë tjetër

NË QERREN E MADHE SA BOTA

Qerrja jote e madhe sa bota,
hipin e zbresin fëmijët me ^{xha Shaqo,} fytyra
të çelura
dhe ti buzëqeshjen u vë përpara
si një lodër të madhe
në këtë mëngjes gazmor me cicërima.

Dhe, padashur, dora të shkon tek plaga e vjetër
dhe të thellohen rrudhat e dhimbjes në ballë,
ndërsa fëmijët me doçkat si bisqe
drejtimin e qerres kanë marrë

Dhe kështu si ata, me dëshirën e bardhë,
pate hipur dikur në qerren e agait

dhe «hyaaa...» pate rënduar me duart e vogla
në kurrizin e dirsur të Murrashit.

Por papritur, si një haraç i pafalshëm,
në sup të qe ngulur kafshimi i meshintë
dhe përdridhej kamxhiku-gjarpër në diell
i dehur me gjakun tënd prej fëmije...

Dhe mirë s'të vjen t'ua prishësh gëzimin
kur e di se qerret rrugë s'do të ndërrojnë...
Ata «hyaa!...» bëjnë me doçkat si bisqë,
me sytë diell që çdo lodhje largojnë.

DUKE SHPJEGUAR NAIMIN

Do ta besoje vallë se një ditë
një vogëlushe me kaçurrela të verdhë
do recitonte kaq bukur «Pranverën» tënde,
më faqekuqe se vetë pranverë?

Në sytë e tyre ti hyre i tëri
siç hyn prilli me lulë e vesë,
kështu veç ti mund t'u trokisje në zemra
me dashurinë e madhe, me fjalën e thjeshtë.

Dhe ata flasin e shkruajnë aq bukur
gjuhën e ëmbël: gjuhën e vlerë...
Ti nga dritaret vjen e zgjat kokën
sikur një këngë të re na ke sjellë...

NË QYTETIN TËND UNË ERDHA RASTËSISHT

Në qytetin tënd
unë erdha rastësisht,
fare rastësisht,
si çdo udhëtar që për çlodhje
ndalet diku,
i pashë dhe selvitë e vjetra,
dhe portokallet
për të cilat më flisje aq shumë.

Dhe më ngjanë profilet e tyre
buzë rrugëve
me ecejakun tënd të heshtur,
me ecejakun tënd të menduar.

Dhe s'u çudita aspak
kur mes tyre
m'u shfaqe ti, pa ftohjen e vjetër,
më zgjate dorën e madhe, të ngrohtë
dhe në shtëpi më ftove me gjithë zemër.

DËBORA ZBARDHI MALET

Gjyshti im bari ka qenë tërë jetën
dhe njohu fusha e pyje me pëllëmbë
dhe dimrit huqet ia dinte aq mirë
se flinte netëve në stane me dhëntë.
Tani ka kohë që s'del nga pragu jashtë
se sytë pus e terr i janë zënë
thua kamxhiku që i rrahu vitet
te drit' e shuar gjurmët t'i ketë lënë.
Ka kohë që malli e mundon, e djeg,
t'i shohë nipat sy më sy, t'u qeshë,
po errësira, «mjegullpagdhendura»,
e palëvizur i varet mbi qerpikë.
Veç kur dëbora ulet mbi Moravë
ai i sigurt tek dritarja ndalet,
nën dritën e shuar seç i njomen sytë:
— Pa shih, pa shih, dëbora zbardhi malet!

DALLËNDYSHEVE QË IKIN

Merrni pak baltë Shqipërie,
pak gaz e këngë nga zemra jonë
dhe ua çoni kudo qofshin
gjithë proletarëve mbi glob.

Merrni nga fushat fëshfërimën,
zverdhjen e grurit si flori;
nga malet merrni bubullimën,
fluturimin e shqipes në liri.

Mes mjegullës që ngrejne kohët
u çoni këtë grusht me yje,
këtë përshëndetje Shqipërie.

Është kënga jonë më e bukura,
merreni pas, o dallëndyshe...
Mes erërash globi tendos muskujt
dhe këngës sonë i kthen përgjigje.

TI NËPËR VITE REND...

Heroinës së Popullit Qybra Sokoli

Sa mëngjese zbardhën që nga ajo ditë?
Sa herë u ul dielli mbi këtë gur
ku ti mbështete kokën e bukur
dhe pëshpërite fjalët e fundit
për të gjitha dashuritë!?

Për të tridhjetetetën herë
 pranvera erdhi dhe të përshëndoshi,
për të tridhjetetetën herë
 shkriu përroi i zhurmshëm
 pranë teje

dhe seç të tha,

dhe seç të foli...

Zgjohu, Qybra moj, zgjohu...

Kjo zemra jote zjarr mes mijëra zjarresh,
Qybra, moj motër, flakë përmbi krisma,

në synë e bukur ëndrra merrte krahë,
në ëndrrën tënde zinte fill liria.

«Eja, — i thirre

dhe u ngrite në këmbë, —

eja të qëllojmë bashkë.

Këtë plumb,

për tokën e fyer të gjyshërve!

Këtë plumb,

për ëndrrat e prishura të nuseve!

Këtë plumb,

për klithmën e paqarë të fëmijëve!

Këtë plumb,

për plumbin që vuri në shenjë
fluturimin e lirë të shqipeve!

Eja, — i thirre

dhe i zgjate pranverat e tua! —

Mbahu pas ëndrrës sime,

pas këngës sime,

pas jetës sime...»

Po ç'pate, Domosdovë, ç'pate?

Ç'ta sëmboi gjoksin shkëmb e gur?

Pse t'u drodhën eshtrat nëpër shpate?

Pse klithi shqiponja në flamur?!

— Ooh, ku paske rënë!
Ooh, ku ke qëlluar!
Predh! Murtajë e zezë!
Bish! O e tërbuar!

Drit' e syrit ç't'u shua ngadalë
e me një copëz diell brenda
shkau përmbi fushë,
toka gjoksin shtrëngoi tërë plagë,
kafshoi dhimbjen me emrin tënd në buzë:

— Ti kaq e re, ti kaq e bukur,
ti pikëz loti përmbi halle
këndove këngën me grykë të pushkës,
thirre lirinë që nga malet.

Ti kaq e re, ti kaq e bukur...
Kënga përgjysmë në ditar
dora e shokëve shfleton udhët
dhe zemrat zemrës iso i mbajnë.

Rri syri yt te dhimbja e shokëve,
përmbi Katjel gjaku pikë-pikë
komandant Rizai u bën udhë lotëve:
— Ngrehu. trimëreshë, ngrehu, Qybra, bijë.

Dorë e tij e plakur
të shket përmbi ballë
zemër e drithëruar
të ulet mbi buzë.

— Mos ia lini çupës gjakun të m'i thahet!
Mos ia lini plumbin në grykë të pushkës!
Plumbi i pa shkrehur, këngë e pakënduar,
të gjëmojn' në fusha, mbi male kaluar!

Krisni pushkë, djema,
zjarr mbi Domosdovë,
Qybrën nisim nuse
gjallë në mes tonë!

Krisni pushkë, djema,
e shtrenjtë është liria,
Qybra nuk ka vdekur
se rron Shqipëria!

PASQYRË E LËNDËS

Kjo ditë	3
Koncerti i fëmijëve	4
Duke pritur një letër	6
Peizazh	8
Një grusht arra	10
Minatorët e turnit të tretë	12
Netëve të verës	13
Çapi ynë	14
Liri Geros	15
Para bustit të Shote Galicës	16
Një mëngjes tek Migjeni	18
Blirët në mbrëmje	21
Na ishte një dhe... ..	22
Të kisha thënë... ..	23
Mall... ..	24
U gënjekërke lehtë	25
Kur vjen pranvera	27
Ka ca fjalë të tilla	30
Vajzë e fushës, lule e fushës	31
Mështekna e bardhë	32
Peizazhe shtatori	33
Kosovë... ..	35
Te shtëpia e vjetër	36
Jetë	38
Vinte një mandatë	41
Në qerren e madhe sa bota	43
Duke shpjeguar Naimin	45
Në qytetin tënd unë erdha rastësisht	46
Dëbora zbardhi malet	48
Dallëndysheve që ikin	49
Ti nëpër vite rend... (poemth)	51

Balashi, A.

Përgjigje. Poezi. [Red.: I.

Thoma J. T., «Naim Frashëri», 1983.

56 f.

(B.m.) dhe

(B.v.) : 891.983-1

B 21

Tirazhi: 1500 kopje Formati: 70x100/32 Stash: 2204-82

KOMBINATI POLIGRAFIK Shtypshkronja e Re
Tiranë, 1983

